

[Raguhild Andersen.]

at det er meget påkrævet med fornøden kvalificeret lægelig bistand ved disse institutioner, for det er også min opfattelse. Vi har dog i min gruppe visse betæneligheder ved nu at gå et skridt videre og udvide kredsen af dem, der kan henvende sig til de sociale udvalg for at få en alkoholskadede til tvangsmæssig behandling. Vi er ikke så glade for, at man giver alt for langt et tøjrslag for private personer og sociale udvalg til at træffe tvangsmæssige ordninger, før alt er forsøgt ad frivillighedens vej. Efter vor opfattelse er overbevisning altid at foretrække fremfor tvang, og da det jo er syge mennesker, vi har med at gøre, må frivillighed i forholdet til de pågældende i almindelighed være grundigt prøvet, før man skrider til tvang — hvis der da ikke foreligger ganske særlige forhold. Jeg skal villigt erkende, at vi her er inde på et vanskeligt felt, hvor det kan være svært at lovgive fuldt retfærdigt. Det må vi alligevel bestræbe os for, og vi må bestræbe os for at hindre, at enkeltpersoner eller sociale udvalg får mulighed for at gå den letteste vej uden først at have prøvet den vej, der nok af og til kan være besværligere.

Jeg opfordrer det udvalg, der vil blive nedsat, til at tage vore betæneligheder med ind i overvejelserne under lovforslagets videre behandling.

Socialministeren (Bomholt): Jeg takker de ærede ordførere. Der var fra de ærede medlemmers side tilslutning til tanken om, at den hjælp, der ydes de alkoholskadede, bør være særhjælp, og jeg er taknemlig for denne tilslutning.

Selve problemet om tvangsindlæggelse er et besværligt problem; det fremgår med al ønskelig tydelighed af den afgivne betænkning, idet udvalget splittedes i tre divergerende synspunkter. Jeg har valgt, som det rigtigt er sagt, en mellemvej og er i øvrigt villig til forhandling i det udvalg, der nedsættes.

Det er jo ikke et politisk forslag i egentlig forstand, og det var ønskeligt, om vi så vidt muligt kunne forenes om en fremgangsmåde. Personlig ser jeg naturligvis ligesom det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp gerne den størst mulige frihed, men vi bør på den anden side ikke overse, at vi her har

at gøre med den tungeste ende af de alkoholskadede, de kæntruede. Det ærede medlem hældede til den anskuelse, at vi med denne bestemmelse kunne hæmme tilgangen til den frivillige behandling. Jeg ville dog tro, at vi kunne undgå en sådan sidevirkning.

Det ærede medlem fru Ellen Strange Petersen ankede over, at også konsekvensvirkningen af sygeforsikringsloven var medtaget i lovforslaget, idet sygeforsikringslovforslaget ikke er færdigbehandlet; visse spørgsmål var samlet i en mulepose, sagde det ærede medlem. Ja, det er fuldkommen rigtigt. Man kunne naturligvis fremsætte to lovforslag, så at sige give konsekvensvirkninger af de forskellige lovforslag form i to tempi. Når jeg har valgt denne måde, skyldes det dels min medfødte dovenskab, dels håbet om, at vi inden alt for længe kan bringe sygeforsikringslovforslaget i havn, og jeg vil dog tro, at det er et begrundet håb. Skulle det vare for længe med sygeforsikringslovforslagets behandling, må vi naturligvis tage de pågældende bestemmelser ud af det foreliggende lovforslag, men efter min bedste overbevisning vil det ikke blive nødvendigt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Ove Hansen: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov vedrørende personlig skat til kommunen.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 3537, fremsættelsen i tidenden sp. 4111).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Hans R. Knudsen: Dette lovforslag vedrører personlig skat til kommunen og hører nøje sammen med lovforslaget angående